

2

Nr. 17 – Leygardagur 25. januar 1997

EYÐUN KLAKKSTEIN

Fyri kortum var stór grein í russiskum ítróttarblaði um føroyskan fótbólt og minniliga dystin móti Eysturriki á sinni.

Tað er Ivan Moskalenko.
sum hefur skrifað greinina.
hann er íróttarblaðmaður,
og hefur annars útbúgving
sum sögufróðingur á uni-
versitetinum í Moskva.

Ivan hefur vitjað í Føroyum, og Sosialurin hevði prát við hann seinast hann var her. Hann er farin at læra seg føroyskt og dugir ikki sørt sum er. Harafturat veit hann væl skil á okkara søgu, og ætla at vitja aftur her í summar.

Greinin, sum er um sigurin á Eysturriki 12. september 1990, er drúg. Hon fyllir eina heila síðu, og nágreinilig frásøgn er um alt, sum hendi í dystinum. Allir teir føroysku spælarnir eru gjølla umrøddir, og Ivan havur verið nærlagdur, alt er rætt og øll nøvn, eisini tey føroysku sitatini inni í greinin, eru rætt stávað.

Hann hefur lurtað og hugt vel eftir, tá hann hefur

verið í Føroyum. Einki er skriva uppá gjøt!

Yvirskriftin er: Hvussu Føroyar finga fót bóltshem-in at nøtra.

Her hefur Ivan brúkt heimskendan bókattitull sum mynstur. Bókin er um hendingarnar í Rússlandi í 1917 og eitur: *10 dagar sum fingur heimin á nœtra*. Höfundurinn var ameríkanski blaðmaðurinn John Reed, ið sjálfur var í Rússlandi, meðan kollveltningin var. Allir rússar vitu um John Reed (hvørs urna stendur í Kréml-múrinum) og bók hansara.

Útdeyður býur

Inngangurin til greinina
ljóðar soleiðis á føroyskum:

»Um kvöldið 12. september 1990 var sjáldsama klárt og stílt veður í Norðurlatlantshavi, hóast það er eyðkent fyri henda partin av planetini, at stormur og kalt regn er tíðliga um heystið.

Í Føroyum – teimum ev-
arskalitlu fjarskotnu kletta-
oyggjunum millum tvey
høv, Atlantshavið og Norð-
uríshavið – tók nú at skýma
Tórshavn, høvuðsstaðurin

oyggjunum, var ein merkilig mynd tað kvældið. Hevði ikki verið ljós í húsavind-eygunum, hevði tú kunnað hildið, at býurin við sínum 15.000 íbúgvum var púra útdeyður.

Á teimum manntómu gøtunum í Tórshavn møtti tær ikki eitt kykt og á koyribreytum kundu tú spáa uttan nakran vanda fyri at verða yvirkoyrdur. Hjá ferðsluljósum, ið sum av handahógi hildu á at blunka, var einki petti at halda skil á.

Tey mannleysu førini
vaggaðu seigliga við
brúna, og eingi fremmand
ljód spiltu náttúruídyllin:
einki hoyrdist uttan dráttur-
in í sjónum, og onkur mási
læt.

Öll hafnarfólk eins og fólkini í hverjum söku annars í öyggunum sínu hettar kvöldvið við sjónvarpið. Nei, ekki öll kortini. Einnir 1000 færeyingar voru um heta mundið langt av landi skotnir, meira enn 1000 km. butur frá heimlandinu – í tílúta býnum Landskrona í útsynningspartinum av Svøríki, har ið mest dundrandi sensatiónin í heimsfótbóltsøguni tók seg upp...«

russiskur blaðmaður brúkar heila síðu til
 roykskan fótbólt í russiska Sport Ekspress,
 um kemur út í 890.000 eintøkum. Greinin
 er ómetaliga neyv við øllum upplýsingum
 um Føroyar

Fingu fótbólts-heimin at nøtra

Tár í eyguni

Endin á drúgvu greinini er
soleiðis:

»Tveir mánaðir herfyri (hetta er skrivað í november 1996) hevði eg høvi at ferðast í Føroyum. Ein regndag sum vit koyrdu í bili gjøgnum ta lítlu bygdina Syðrugøtu í Eysturoyri, peikaði ferðafalaglim mín á eini hús sum stóðu dygst við vegin og helt fyrri: »Hygg, her býr Páll Guðlaugsson«.

Vit steddgaðu við inn-
gongdina til ein lítlan hand-
il, og handilsmaðurin kom
út ímóti okkum. Hann, ið
skapaði heimssensaciónina,
hefur ikki hjálparfólk og
stendur sjálvur aftanfyrir
skivuna. Og tá hann er til

*Ivan Moskalenko hevur
vtíðað tvær ferðir í
Føroyum, og hann veit væ-
ntan, at hann vil skjalt aftur.*

venjingar ella dyst (Páll Guðlaugsson stendur nú á odda fyri fót bólt felagnum í Gøtu), loysir konan hann av.

Vit komust á tal, og tann 38 ára gamli Íslendingurinn segði okkum frá eini rærandi hending, sum hevði verið honum fyrri stutt fyrri hetta:

»Fyri ein viku síðani arbeiðdi eg sum vakt í handlinum, og nøkur ferðafólk úr London komu inn á gólvíð – hetta vóru eini hjún og sonur teirra, ið mundi vera

sonur eirra, ío mundi vera
eini 12-ára gamal. Hóast það
var kaldligt úti, var drong-
urinn í berari fótbóltsblusu –
eg haldi at það Chelsea.
Tey vóru ikki meira enn
innumkomin komin tá
drongurinn tók í armin á pápa-
sinum, peikaði á meg og
rópti: »Babba! babba!

Hygg, hatta er sjálvur Páll Guðlaugsson, sum vann á eyturriðkarunum!«

Hesin lítili onglingurinn hugdi upp á meg við tífikun ótilgjörðum áhuga og tilfari sinnisrørslu, at eg – og eg eri annars heldur turrisligur til – fekk tár í eyguni. At hugsa sær, tøy kenna og minnst meg í Europa!

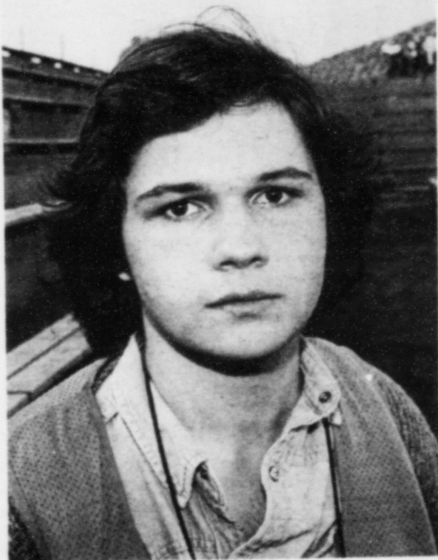
Eg gav dronginum allar-
teir suvenirir, sum eg átti
eftir frá tí fót bóltslíðinum -
fotomyndir, vimplar, eisni
eina fót bóltslusu...«

Páll tagdi eina lötú, vend
sær so til mín og segði: Í
fyrraárið spældi ein russisk
ur drongur her hjá okkum
hann spældi fyri B36
Havn. Tað Erik Alpalkov úr
Stavropol. Hann var kominn
higar úr Póllandi – í okkar
kapping eru nakrir póllend

Greinin í russiska Sport Ekspress er umfatandi og neyv við øllum upplýsingum. Frálík »propaganda« fyri føroyska fótbólt

ingar, hann var komin saman við teimum. Góður spælarí – spell hann ikki var her meiri enn eitt kappingarár.

Tá tú kemur aftur til Rússlands, kundi tú so ekki spurt um nakkr spælarar eru onkrastaðni í tykkara 2. deild, sum kundu hugsað sæt at spælt hjá okkum? Vit høvdu funnið teimum innivist og fingið teimum arbeiði. Náttúran er vøkur her hjá okkum, og her er gott at búgva – bara í so friðarlig. Og vindurin er ofta nógvur.”

Ivan Moskalenko hevur
vtíð tvær ferðir í
Føroyum, og hann veit væl
um øðru viðurskipti